

[Kristen Amby.]

til forsvar, bruges der i Rusland omkring 800 kr. årlig pr. individ. Vi ved, at sådan er det.

Derfor er det heller ikke mundsvejr, når vi udtaler, at vi ikke havde ønsket denne udvikling, og når vi ønsker, at vi kunne undgå den. Vi ønsker virkelig afspænding i verden, ikke blot af hensyn til, at levestandarden ikke kan højnes, som den ellers ville kunne det, men selvfølgelig særlig, fordi vi ved eller i hvert fald kan ane lidt om, hvad frygteligt en ny verdenskrig kunne bringe over os, hele Europa, ja, den hele verden. Derfor er det virkelig alvor, når vi og andre lande taler om, at vi ønsker afspænding og samarbejde.

Dertil svarer så det ærede medlem hr. Aksel Larsen: det er jo ikke sandt, for man har jo sagt nej til de og de forslag fra russisk side, nu har man sagt nej til et møde mellem stormagterne med det og det program. Jeg må nu dog sige, at vi alle erindrer, at man under stedfortrædermødet i Paris forsøgte, om man ikke kunne få opstillet en dagsorden for et møde, således at man kunne begynde på forhandlingerne om afspænding. Det lykkedes ikke.

Jeg vil gerne føje til, at når det drejer sig om virkelig at afspænde i verden, tror jeg personlig ikke, at man skal begynde et stort møde, hvor man tager alle mulige synspunkter ind, hvorefter man ingen vegne kommer. Jeg tror, man skulle begynde dér, hvor det virkelig i dag er klart, at man kunne begynde: i Korea og — for at tage noget, der ligger os nærmere — f. eks. i Østrig. Hvad mening er der i, at dette lille land, der også var genstand for Hitlers okkupation og overfald, ikke kan få en fredstraktat? Der er vist, såvidt jeg forstår, ikke meget Rusland og de allierede magter imellem, men der er altså så meget, at Østrig ikke kan få en fredstraktat, fordi Rusland ikke vil give Østrig en fredstraktat. Hvis man fra alle sider, altså også fra russisk side, havde virkelige ønsker om en afspænding i verden, kunne den begynde i morgen. Krigen i Korea standser ikke bare ved, at man får en våbenstilstandskonference i gang, hvorefter man begynder at tale måske i flere måneder om betingelserne for våbenstilstand. Det er også en ejendommelighed. Våbenstilstand plejer at være noget, man kan slutte fra den ene dag til den anden: nu tier våbnene, så begynder man at forhandle om mulighederne for en varigere våbenstilstand og derefter fred. Fik vi en sådan våbenstilstand, og Rusland samtidig viste god vilje overfor den øvrige verden ved at give

et lille land, der har kæmpet og lidt for sin frihed, en fred, ja, så var vi godt på vej. Men noget sådant synes jo desværre ikke at være i sigte.

Til slut vil jeg gerne understrege en ramrende sætning, som den højtærede udenrigsminister fremkom med i formiddags. Den højtærede udenrigsminister sagde: vi har opgivet neutralitetspolitikken og kapitulationspolitikken. Det blev sagt i en sammenhæng, der er af ikke ringe interesse. Det blev sagt til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), der i går gav udtryk for, at Danmark var så lille, at hvad vi kunne gøre militært, var meget begrænset. Og det er sandt, det er også derfor, vi forsøger at gøre det sammen med andre, men det ærede medlem mente, at den udtalelse, han i sin tid, vist i 1947, var fremkommet med om, at Danmark ville yde modstand for vor frihed og vort demokrati og vore frihedsgoder i det hele taget, skulle forstås således — således forstod jeg det også —, at vi i givet fald ville kæmpe for denne frihed under en okkupation, således som vi sidste gang kæmpede derfor. Jeg finder, dette er en meget, meget farlig og en meget urigtig udtalelse sådan på forhånd at komme med til denne befolkning. Rent bortset fra, om man overhovedet under en kommende okkupation, som vi håber guderne vil forskåne os for, fik lejlighed til en eller anden modstandskamp, finder jeg det fuldkommen urigtigt på forhånd at sige, at da vi ikke kan noget alene og heller ikke vil være sammen med andre, i hvert fald ikke dem, vi kan være sammen med, således som nu i Atlantpagten, må vi sætte vor lid til en modstandskamp af samme art som den indre modstandskamp, vi førte i den anden verdenskrig. Det er i virkeligheden at forsøge at legalisere, om jeg så må sige, den illegale kamp.

Den illegale kamp er selvfølgelig fuldt berettiget, når de legale midler ikke mere slår til. Det er rigtigt. Men på forhånd at sætte sig i den situation, at man vil berøve sig en virkelig mulighed for at kæmpe — for at sige det på den måde — legalt og efter regler og henvise til, at vi så til sin tid vil kæmpe illegalt, finder jeg uforsvarligt og urigtigt. Og jeg beder det ærede medlem gennemtænke, hvad det er, han her har sagt, hvis han har ment det således. Jeg synes derfor, det var rigtigt, at den højtærede udenrigsminister klart sagde, at vi har opgivet neutralitetspolitikken, men tillige også kapitulationspolitikken. Hvad et folk, ja selv et stort rige kan blive nødt til, er noget for sig, men på forhånd at indstille